

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliæ Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

23. An si Petrus per famulum, vel siccarium statuat Paulum occidere,
licitum sit Paulo, si non habet ullam spem evadendi, prævenire, &
occidere Petrum? Et in textu huius resolutionis alii casus in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76432](#)

injuriam repellere. Et confirmatur à simili. Si meus proximus sua culpa & prodigalitate deuenit in extremam necessitatem, ego teneor illi succurrere: ergo etiam si ego mea culpa me constituerim in illo periculo, non tamen poterit alter me occidere, & ego possum licet me defendere. Obseruandum est tamen, quod si adulter, vel lacesitor prævidit pericula mortis. Latura ex actione propria, peccat certè peccato homicidij in cordis suo, quando tale periculum prævidens nihilominus statut le in illo constituere. At verò postea in ipso periculo positus, non amittit ius defendendi se, immo tunc illi est maior ratio se defendendi, donec doleat de peccato, quod non est ita facile in illo conflictu & perturbatione animi. Ita Bannez. Et post illum Rodriq. in sum. tom. 1. c. 220. n. 2. vbi sic ait: [Puede cada vno matar al que le acomete, no pudiendo de otra manera librarse, aunque le aye dado ocasion para le acometer, llamandole cobarde, o deshaciendole con palabras de afrenta. Esta conclusion tiene Mercado contra Nauarr, la qual se prueua; porque aunque el acometedor tuvo ocasion para falar, empero injusticia y pecando comete en ello. Y aunque la parte acometida hizo mal en darle ocasion tan urgente, empero justamente se defiende; y assi si el que acomete lo haze justamente, como lo hazen los ministros de justicia, acometiendo a los delinquentes que dieron ocasion con sus delitos para ello, no es licito al acometido de defendese. Y notease esta razon, porque es eficaz, y no responde a lo que trae Nauarro, porque se funda en una autoridad de Cayetano mal entendida del, como lo aduerte Nauarra; Ni mi intento aqui es gastrar tiempo en declarar a Cayetano, sino en declarar las razones que dan luz al Confessor.] Ita Rodriguez, quicquid in contrarium afferat Nauarrus c. 15. n. 7.

RESOL. XXII.

An liceat prævenire aggressorem, & eum, prius quam inuidat occidere? Ex part. 5. tr. 4. Ref. 5.

§. 1. Negatiuē responder Sylvius in 2. 2. D. Th. q. 64. art. 7. queritur 6. Prævenire enim inimicum non te inuidentem non est te defendere, nemini autem priuato licet alium occidere, nisi in necessarium defensionem: ergo non licet inimicum præveniendo ipsum occidere. Major patet, quia defensio fit per repulsionem violentiae, vbi autem needum infertur violentia, ipsa non propriè repellitur. Confirmatur, qui prævenit inimicum dumtaxat paratum, nondum patitur vim; si ergo illum occidit, non dicetur vim vi repulisse, ac per consequens non occidetur vim vi repellendo. Ceterum hec non ita sunt accipienda, quasi si qui iustè est se defensio tenetur expectare ut prius percussuram ab iniuvatore, sed ratum dicimus, quod non possit prævenire illū, qui solum est paratus ad inuidendum, nullo autem modo inuidit, nec inuidare incipit, si verò inuisor aliquid agat quod meritò centeri possit aggressio, vel aggressio in inicio, inuisus potest se iuri moderate, & si alter evadere nequeat, potest ipsum interficere. Quando autem hoc sit, ex rerum temporum personarumque circumstantiis iudicabit prudens Confessarius, neque potest vna quadam regula doceri. Ita ille: & ante illum Nauarr. c. 15. num. 2. & Saloniūs in 2. 2. q. 64. art. 7. contr. 1. concl. 3.

1. Sed affirmatiuā sententiam docet Molina de inst. tom. 4. tract. 3. diss. 12. n. 2. vbi probat quod quando aliquis nondum aggreditur homicidium, aggredi tamen & exequi illud decrevit, fas esse illum interficere, antequam aggrediatur, quando nisi ita interficiatur, periclitetur vita eius quem aggredi decrevit, qui vel postea

non effugiet eam mortem, vel maximum est periculum quod eam non effugiet. Dicendum est igitur ad dubium propositum, fas est interficere eum, qui nos interficere decrevit, quando aliter non patet via evadendi mortem, graue periculum mortis, quod nequit illius ex decreto nobis immunit, sive quid ita decrevit, dicendum iam aggressor sit, sive non, enim quodcum est de vocabulo. Huius sententia videtur esse Cosse, Clement. si furiosus. pari. 3. §. vñ. n. 3. cum multis aliis, quos citat, & Tullius in orat. pro Atilio, vbi an. Obiusti non potestis iudices, insidiatorum iure interfici posse. Eam verò aperte probat ratio, quam procedit disputatione confecimus. Unicuique enim id licet interficere iure naturali, quod alterius nequitia medium est effectum necessarium ad sua propriezatē conservandum, nihil impendente, quod id sit auferre ab illo alio vitam, eo quod charitatis ordine præferre vndeque possit conseruationem sue vita proprie, vita alterius, præfertim quando nequitia illius alterius factum est, medium necessarium ad propriam vitam conservandum, quo sit, vt quando iniuncto alterius decreto, quo iustè auferre decrevit ab illo vitam, factum est, hinc medium necessarium ad suam vitam conseruationem, eamne à verisimili mortis periculo eruendam, illum antevenertere interficiendo illam prius, licet id huic sit, sive ille alius ob id decreatum dicendum sit aggressor, sive non. Neque enim idcirco fas est interficere iniustum aggressorem, quia aggreditur, sed qui aggressione constituit iniuste in discrimine vitam aggreditur, nulla alia pateat via ad eam eruendam ab eo periculo, nisi illum interficiere: quo sit vt si solo decreto, aut quacumque alia ratione similiter ponat quis iniuste vitam alterius in discrimine, neque alia pateat huic via ad eam ab tali discrimine eruendam, quā illum interficiendo, possit licet eum interficere. Et hec omnia docet Molina vbi suprà, ex qua doctrina solues aliqua debia in particulari. Quero igitur.

RESOL. XXIII.

An si Petrus per famulum, vel siccarium faciat Paulum occidere, licet sit Paulus, si non habeat villam sibi endendi, prævenire, & occidere Petrum? Et in texu huius Resolutionis alii casus in exemplum adducuntur, in quibus quis potest prævenire, & occidere. Ex part. 5. tr. 4. Ref. 6.

§. 1. Negatiuē sententiam docet Malerus in 2. 2. D. Th. 11. 3. o. 1. dub. 7. assert. vbi licet. Verius videbit si dominus vocet famulum vt te occidat, non potestib[us] licere dominum nece prævenire, quicquid nonnulli considerint, famulum tamen, qui iussus iam accederet, aut in insidiis positus reperiatur, licet prævenire, immo si etiā solum separaret, modò alius nō sit effugit. Sicille dicitur & post illum Sylvius in 2. 2. D. Th. q. 64. art. 7. queritur 5. 1. 2. Sed affirmatiuā sententiam tenet Barnes in 2. 2. q. 64. a. 7. concl. 2. vbi sic assertit. Postquam iam aggressor fecit aliquam actionem parando mili iniurias, quas ego aliter effugere non possum, nisi occidendo illam, tunc licet etiā mediò tempore, antequam meum infet damnum, occidere insidiante, etiam si pro tunc quietus sit. Ratio est, quia tunc propriè loquendo, est defensio vita mea: nam profecto, mortaliter loquendo, ille est actualis aggressor, & sic v. g. potest mulier adultera occidere maritum, & quo certa est, quod iam habet vel venenum paratum, vel gladium, aut aliquod simile; tunc enim vim repellit, mortaliter loquendo, quamvis physicè pro tunc ipse maritus nihil agat. Si militer licitum est mihi occidere hominem qui vocat seruum vt me occidat, si non habem alius medium,

De Homicidio, &c. Resol. XXIV. &c. 103

quo vitam seruum incolument. Item si quis vadit ut soluat, vel irritet canem contra me, licitum est mihi illum occidere antequam soluat canem. Hec Bannez, & post illum nouissime Iacob. Marchantius in *summar. qg. pastoralem ad Decal. c. 5. q. 2. oaf. 3.* & Io. Franc. Suarez in *Enebit. casum conscientie. lib. 7. ver. homicidium. §. 7.* vbi sic ait. Parantem te occidere omnino, potes prius occidere, quam inuadari, si aliter euadere non potes. Ita ille, & Reginaldus in *praxi tom. 3. lib. 2. c. 5. n. 57.* Si famulos voces ad me occidendum, nec aliter saluus esse possum quām te occidendo, possum te occidere.

3. Et tandem ex schola S. Thom. hanc sententiam docet enim Ioan. de la Cruz. in *direct. conf. p. 1. præc. 5. q. 1. dub. 5.* vbi sic ait. Intelligitur conclusio etiam ante actualem aggressionem, quia etiā non possumus praevenire occisorem eius, quem timemus fore inuaderemus si iam fecit aliquam actionem in ordine ad aggressionem ut parando infidias, ensem acendo, aut si iam sit animo paratus ad id, si aliter non possum fugere, licet eum occideo antequam instet meum damnum, quia tunc moraliter loquendo, iste est inuasor, & ego mei defensor. Ita ille.

4. Verū Lessius lib. 2. c. 9. dub. 8. n. 46. & Sylvius in 2. 1. D. Thom. q. 64. art. 7. queritur 6. afferunt in praxi hanc sententiam difficulter practicari posse, ob periculum abusus, & quia perratum est vt non suppetat alia ratio mortis euadenda. Sed ego in hoc tractatu intendo solum proponere speculatiū variae sententiae Doctorum circa dubia occurrentia, minus postea prudentis. Confessarius erit maturè consideratis omnibus circumstantiis, hanc, vel illam opinionem in praxi praenitenti consulere.

RESOL. XXIV.

An reclusus in aliqua domo videris inimicum ad occidendum cum expectare possit prævenire, & intermisere illum, si aliter falso in non posse?

Et in exemplum predicta questionis apponitur, an vxor, que vider maritum, qui pugionem condidit sub cerviculo, ut eam interficiat, si alind non superest remedium, an posse illum prævenire? Idem est dicendum de illo, qui alteri parauit venenum. Ex part. 5. tract. 4. Ref. 8.

§. 1. Negatiuam sententiam docet Saloniūs in 2. tom. 1. q. 6. 4. art. 7. contr. 1. concil. 3. & Sylvius in 2. 1. D. Thom. q. 64. art. 7. queritur 5. quia nunquam licitum est prævenire inimicum, quantumvis paratum, donec actu inuadat, & aggrediatur.

2. Sed contrarium docent Doctores citati in superiori resolutione, & in terminis, vt dici solet, terminantibus affirmatiū ad hunc casum respondet Azor. 10. 1. lib. 2. c. 1. q. 12. Reginald. tom. 2. lib. 2. c. 5. n. 57. vbi sic ait. Si accedas catapultam dispersorū ad me occidendum, nec possum aliter mortem euadere nisi nisi præveniam occidendo te, possum prævenire, quia erit defensio vita cum moderamine inculpatæ tuelæ. Similiter si nondum accedis quidem, tamen iam es ad occidendum instrutus neque sic conclusum, obſerſumque tenes, vt non possum euadere, nisi te occidendo præveniam. Ita ille. Idem etiam docet Pitigianus in 4. sent. tom. 2. dist. 1. q. 1. art. 2. vbi ita afferit. Si quis reclusus in domo viderit inimicum insidias parantem ut eum interficiat, quando exiret, potest, si aliud remedium euadendi non habet, antequam ē domo exeat, inimicum occidere.

3. Hinc Lessius lib. 2. c. 9. dub. 8. n. 45. ait. Si nondum accedis, tamen instrutus es ad inuadendum, nec possum euadere, nisi præveniam, tunc enim possum præ-

uenire, & ponit exemplum de marito, qui pugionem condidit sub cerviculo ut vxorem interficiat, quem vix, id certò sciens, si aliud non superest remedium, potest præuertere. Et idem docet de eo, qui alteri parauit venenum, potest enim illud ex industria conuerti in auctorem, si alia ratio euadendi non superest, & hac duo exempla ponuntur & admittuntur communiter à DD. sicut de illis dubitet Sylvius ubi *suprà*.

4. Ex his infertur recte ex Ialone & Alexandro de Natio, Iulium Clarum in *præf. lib. 5. §. homicidium n. 3* adnotasse, quod qui preparabat offendere, iudicatum fuit impunē posuisse occidi; sed pro casibus particularibus abolute querendum est.

RESOL. XXV.

An qui minatur mortem verbis solis, liceat eum occidere?
Ex part. 5. tract. 4. Refol. 10.

§. 1. Affirmatiuam sententiam docet Ioan. Franc. Sup. hoc sit. Soar. in *Enebit. casum conscientie. lib. 7. ver. ho- 14. §. Primi* mandare; vnde ex Afflito & alii obseruauit Iulius Clarius in *præf. etym. lib. 5. §. Homicidium. n. 3.* absolutum quidem cursum à lin. 3. fuisse quendam Nobilem, qui alium sibi minantem interficerat.

2. Verū ego contrarium temeo cum Maldero in 2. 2. tract. 3. cap 1. dub. 7. vbi sic ait. Si quis tibi minetur mortem verbis solis, non licet eum occidere: igitur affirmatiua sententia procedit forsitan in foro exteriori.

RESOL. XXVI.

An liceat clam occidere eum, qui in iudicio conatur aliquem calumniis opprimere, in causa magni momenti?
Ex part. 3. tr. 5. & Milc. 1. Ref. 98. alias 97.

§. 1. Affirmatiuam sententiam tenet Bannez in 2. 2. 9. 64. ar. 7. dub. 4. concl. 2. & in *respons. ad 2. P. Nauarra de ref. lib. 2. n. 289. & 290. Sanch. in 2. 1. lib. 2. c. 9. n. 7.* & alij; quia hoc non tam est occidere, quām se defendere.

2. Sed, etiā spectato solo iure naturæ, non sit improbabile, quando inter duos lis agitur sue criminalis, sive civilis, modò hæc sit magni momenti, & vnu conetur falsis instrumentis, aut taliibus subornatis innocentem opprimere, hunc, si id ipsi certò constet, posse alium secreto interficere, si id possit commode facere, nec alia sit ratio euadendi periculum, quod ipsi ab alio iniūsi imminet, quia hæc occisio habet rationem instæ defensionis, contra iniustum iniurorem. Etsi, inquam, hoc spectato solo iure naturæ, non sit improbabile; tamen credo iure positivo posse id prohiberi, atque adeò de facto esse prohibitum ac legem prohibentem homicidia ad hunc casum extendi posse. Vbi enim videtur receptum, ut in quauis Republica bene constituta, talis occisor deprehensus, morte puniatur, nec credo viliibz admittendam esse excusationem, quod id ob necessarium sui defensionem fecisset, & meritōnam si eiusmodi exceptio admitteretur, grauissimi inde sequentur abusus. Cum enim litigantes communiter sibi persuadeant, se habere certum ius, quoties viderent esse periculum, ne cauta caderent, facile sibi persuaderent, se adiutæ partis machinationibus iniuste optimi, cùmque conarentur clam occidere, & sic infinitis casibus daretur occasio. Quare meritō ius positivum, eiusmodi cedes, etiam in casu quo fortè iure naturæ, alias essent licite, prohibet, ac morte puniit. Et ita haec omnia docet Egidius de Coninch *de actibus sua-*